

cam aristotelis nec factum est nec eternus quoniam nec affirmatio nec negatio fac affirmatum vel negatum quoniam non dat ei esse neque compositio intelligibilis coniungit res nisi apud intellectum neque propter eam minus sunt in sua diuisione vel sua contrarietate apud semetipsas. Similiter neque propter negationes minus sunt in sua coniunctione. Si enim dicas quod oriens est occidens aut econuerso non minus longe est propter hanc coniunctionem oriens ab occidente et si dicas de eo quod est in oriente quod ipse est in occidente aut econuerso non propter hoc non recessit hoc ab oriente aut appropinquauit etiam occidenti. Similiter neque econuerso.

Ab huiusmodi errore non longe est ille qui posuit tria predicamenta et tria genera rerum videlicet naturalia moralia vel ciuilia et rationalia et de rationabilibus quidem si solos sermones vocauerunt rationalia nihil periculi vel periculosi erroris habuit opinio eorum nisi forte ante illam declinauerint insaniam ut idem delirarent de vocibus quod predicti erronei de veris et falsis et homini. Huiusmodi enim errores videlicet quod dicebantur voces fuisse ab eterno et eternos aliarumque falsissima rerum insaniam circa hec ubi non latet te quanta fuerit ignorantia eorum in rebus naturalibus et quanta imbecillitas intellectus eorum et in his rebus in quibus exercitatos se autumabant et de quarum sapientia se iactabant horum vero destructio facillima est tibi ex alijs. Reuertar igitur ad id in quo eram et dicam quia orationes de preterito et de futuro per ista tria tempora non diuersantur significationibus aut significatis. Sicut neque ipsa verba est enim et fuit et erit rem unam significant videlicet esse vel entitatem et disputat et disputant et disputabit non significat nisi disputationem licet modis varijs. quemadmodum ipsa disputatio cum est presens et cum est futura et cum erit preterita non aliud est aut alia res autem sunt ea que sciuntur indubitanter et ea que significantur et ea que apprehenduntur. In omnibus scientijs de rebus agitur illarum et in omnibus queritur vel esse rerum vel dispositiones earum propter siue passionem. Scientie igitur omnes de rebus sunt et creator enim dicitur sciens. Sicut et reuera est preterita presentia et futura et hec non sunt nisi res. Illa enim que ipsi vocant enunciabilia affirmabilia scilicet et negabilia vera et falsa scilicet

errorem eorum sunt semper et ideo nec preterita sunt que perpetuo manent nec futura cum si fuerint secundum eos nec presentia cum eorum esset tempus presens non limitet aut mensuret. Respondebo autem in primo ad ea que per errorem hominum facere videntur et eidem dedisse occasionem. Dicam igitur non solum quod veritas habet hic et quod alibi declaratum per me tibi est videlicet in prima parte tractatus de vniuerso et etiam in prima parte homini scientie sapientialis. videlicet quod ipse solus et eternus est et ab eterno et ipse nouit ab eterno et vidit et videt intuitu vnguilatissimo ut dixi tibi in precedentibus omnia que iam preterierunt et que futura sunt et que presentia sunt. et hic est sermo fidei communis atque veridice qui iam declaratus est tibi si cut audiuiisti scientia eius et prouidentia fluxus sunt cui subest tota series seculorum et vniuersi cursus eorum immutabilis est. et omnino prenominate duplicitates statum non habent locum villo modo apud ipsum et vides ex his qualiter et quam ob causas sciuit aliquid quod tamen non potest sciuisse et qualiter in nobis non est possibile quoniam non est una natura scientia actualis et per se apud nos duorum contrariorum alterius post alterum et quoniam non est possibile apud nos ut aliquis sciat aliquid quod possit non scire nisi per aliquam mutationem quas dixi et ideo nemo nostrum potest aliquid scire scientia homini quod possibile sit postmodum ipsum non sciuisse propter mutationes quas dixi tibi et dualitatem scientiarum de duobus oppositis. In creatore vero propter dictam mutabilitatem ipsius et unitatem ac singularitatem scientie ipsius ut autem euidenter videas quod dico intende in exemplum quod pono tibi de rebus que sunt apud nos et si positum inter me et te quod aliquis homo presens omnibus alijs locuturus est mihi et sit nomen ipsius a. Dico igitur quia a. nomen est cuiusdam ex hominibus videlicet illi qui primo locuturus est mihi. possibile tamen est ipsum a. nomen fuisse se nomen illius et hoc est quoniam possibile est quod alius presens mihi loquatur. Quod si esset videlicet ut alius primo mihi loqueretur a. esset nomen illi non autem posset. Eodem modo si demonstrauerim illum ad intellectum et dixerim iste homo loquetur mihi presens possibile erit per eandem viam me non demonstrasse illum quoniam si alius est mihi primo locuturus quod vniuersum esse potest manifestum quod illum demonstravi secundum se. manifestum igitur est tibi quoniam in his duobus actibus meis que sunt notatio et demonstratio accidit quod